

Zooals Amsterdam, altijd nog, aan Rembrandt doet denken en Delft aan Vermeer, roept Montmartre schoone herinneringen op en waant men zich in 't droomenland zijner jeugd. Ligt er diep in ons een bewustzijn dat deze dingen alle kent of voorvoelt? Heeft iemand het ons lang geleden verteld of lazen wij het in onze sprookjesboeken?

Wie, zoo als ik, op warme Aprilmorgens voor karakteristieke Montmartrois gevalletjes zit te teekenen, terwijl een jubelend vogelenkoor het blijde voorjaar begroet en groot-Parijs in de verte schittert en gromt als een geweldige zee, voelt eensklaps eene ontroerde stemming in de ziel opkomen, die terug voert naar de jonkheid, naar het eerste flauwe glore van het geestelijk licht dat ons levenspad afteekende tot waar het zich in blauwende verten verloor....

Soms valt een diepe stilte neer; het is alsof de natuur den adem inhoudt; prachtige groote wolken drijven voorbij de zon in tragen gang; er is schaduw en licht en al de fijne kleurschakeering van eene atmosfeer die onweer voerspelt; zóó gaat het dagen aaneen en niets verstoort de mogelijkheid om te werken.

Zulk een emotie ontheft ons tijdelijk van alle aardsche zorg en geeft een wijle het diepe levensgeluk, dat men den voorsmaak van den hemel zou kunnen noemen.

III.

Toen ik op een goeden morgen in de Rue St. Vincent, vlak achter de „Lapin Agile” zat te werken („Le Lapin Agile” is het werkelijk é é n i g e cabaret, overgebleven uit Montmartre's glorie-tijd) kwam op 't onverwachtst de in alle landen bekende „Père Frédé” aanstrompelen.

Père Frédérique, de exploitant van „Le Lapin Agile” is thans 95 jaar en vormt alzoo een levend stuk geschiedenis. Het is altijd eenigszins merkwaardig als men eene figuur, die men sedert jaren uit mededeelingen, boeken, schetsen, etc. kent, persoonlijk voor zich ziet; vooral als men in de meening verkeert dat zoo'n historische individualiteit reeds lang niet meer leeft. Hij ging zoo langzaam voort dat het mij geen moeite kostte hem, loopend, te teekenen. Natuurlijk werd het een praatje. Men kan zeggen dat „Le Lapin Agile” en „Père Frédé” de eenige schakel zijn die het glorieuse Montmartre van voorheen met het heden verbindt. Natuurlijk zal ook d e z e eenmaal verdwenen zijn en daarmee tevens alles!

Het is merkwaardig iemand als „Frédé” te hooren bespiegelen. De jongens, de karakteristieke „gosses Montmartrois” noemen hem „le petit père”.